

Het is even schrikken om Jennifer Lawrence met blond haar te zien. Eerder deze lente, toen Lionsgate bekend maakte dat de actrice the Hunger Games zou gaan leiden, de eerste in een serie gebaseerd op de immens populaire dystopische trilogie van Suzanne Collins, schreeuwde fans het geheel naar verwachting uit. Ze waren bang dat Lawrence, de 20-jarige die een Oscarnominatie verdiende voor haar optreden in het beestachtige mooie *Winter's Bone*, te oud, te blond, te lang, te bleek, te mooi was om de rol te spelen van de tiener die tot de dood moet vechten in een door de regering opgelegd spel. En toch is ze hier nu, begin mei bij een boogschietbaan in Los Angeles met nog een week van intense training te gaan voor ze in North Carolina op de set moet verschijnen. En ze ziet er net zo woest uit als fans dat verwachten van hun Katniss Everdeen. Lawrence's donkere lokken zijn samengetrokken in een paardenstaart, haar huid is tanig van lange ochtenden in de zon. "Ik denk dat ik gebruind moet blijven," vertelt ze

me over het wennen aan haar nieuwe haar. "Of ik ga eruit zien als het meisje uit *The Ring*."

Lawrence weerstaat al ruim een maand een slopende training bestaande uit boogschieten, hardlopen, stunt-oefeningen en yoga. Ze zegt dat haar boogschietcoach, een vier-tijdig Olympische sporter uit Oost Europa, wekenlang het gemis van haar kunsten betreunde. Kennelijk was het pas nadat de vrouw haar hopeloos had genoemd dat Lawrence haar tanden op elkaar zette en de bull's-eye raakte. "Wat was dat?" riep haar coach verrast. Lawrence draaide zich naar haar toe en gromde in haar zelden merkbare zuidelijk accent: "Je maakte me pijnlijk!"

Vandaag houdt Lawrence een grote boog omhoog en knijpt haar ogen samen terwijl ze op het doel richt. Wanneer haar pijl de bull's-eye raakt lacht ze, en net als toen ze vroeger scoorde voor haar basketbalteam in Louisville, maakt ze een radslag.

Lawrence moet in topconditie zijn om Katniss te belichamen, het 16-jarige meisje dat uit haar District geplukt wordt om andere pechvogels te bevechten in een reality-tv doodsspel. Gary Ross, die *The Hunger Games* regisseert, benadrukte bij haar trainer dat hij niet wil dat ze broedmager is wanneer het draaien van de 13+ film begint maar dat ze wel degelijk een meisje portretteert dat wanhopig is waar het voedsel aangaat.

(Ondertussen zijn medespelers Josh Hutcherson en Liam Hemsworth, die Katniss' bondgenoten uit District 12 spelen, druk bezig spierbundels op te bouwen tijdens een training met gewichten."Kennelijk ben ik de enige in het District die verhongerd," grapt Lawrence.)

Toen Lawrence officieel tekende voor de rol van Katniss, klaagde sommige fans, maar de hooggeachte auteur van *The Hunger Games* serie (bijna 10 miljoen boeken gedrukt tot nog toe) was dusdanig enthousiast dat ze belde om haar te feliciteren. "Toen je 'ja' zei viel er een last van mijn schouders," vertelde Collins de actrice. Die last is nu verplaatst naar Lawrence die de vasthoudendheid en kwetsbaarheid van een zeer geliefde heldin moet gaan verpersoonlijken. "Maak je geen zorgen om Jen," zegt Ross met een bewonderende lach. "Ze is een zeer, zeer krachtig persoon."

Na het boogschieten wordt Lawrence verwacht aan de andere kant van de stad bij Sana Monica's parcours voor een uur van snelheidstraining. Voordat ze in haar witte Volkswagen stapt grijnst ze "Wie er het snelst is." Ze wint.

Lawrence's moeder liet haar afgelopen Kerst kennismaken met de Hongerspelenboeken. "Ze deed hetzelfde met *Winter's Bone*." weet de actrice nog. Haar rol in die film omvatte jagen, klappen opvangen, voor jongere kinderen zorgen en zelfs een eekhoorn villen en koken. Kortom een echte auditie voor de rol van Katniss. Haar spel trok in elk geval de aandacht van Gary Ross. "Ik vond haar enorm getalenteerd en boeiend." Tijdens het hoogtepunt van haar Oscarcampagne ontmoette ze elkaar voor het eerst.

Ross vroeg de jonge actrice hoe ze omging met de marathon die bij het prijzenseizoen komt kijken. "En ik heb toen eerlijk gezegd dat ik me net een lappenpop voelde," herinnert Lawrence zich. 'Er komen dagelijks haar- en make-up mensen naar mijn huis, die hijsen me in oncomfortabele, gekke jurken en dure schoenen en ik sla helemaal dicht en houdt m'n armen voor ze omhoog om de jurk aan te trekken en tuit mijn lippen voor de lippenstift.' En beiden begonnen we te lachen want dat is precies wat Katniss overkomt in het Capitool. Ze was het meisje dat opeens met faam kennis maakte. Ik weet hoe het voelt, al dat gedoe om je heen en bij jezelf denken: 'Oh nee, hier hoor ik niet.' "

Toen gingen ze dieper in op Collins' jongvolwassenenthillers en de stoere en beschadigde Katniss. De manier waarop Lawrence over de Hongerspelen spreekt lijkt het of ze ook een van die achterdochtige fans is die hun boek niet goedkoop behandeld willen zien in de overgang naar het grote scherm. "Ik heb tegen Gary gezegd 'Ik snap het wanneer je mij niet kiest maar onthoud dat Katniss, nadat ze iemand met haar boog doodschiet ze er niet stoer uit moet zien maar gebroken.' Het is zo verleidelijk, zeker met een cool, big budget franchise film, maar we moeten onthouden dat ze een 16-jarig meisje is." Ross (*Pleasantville*, *Seabiscuit*) en producent en voormalig Disney bestuurslid Nina Jacobson hadden dezelfde bezorgdheid. "Ik voelde veel bescherming naar de boeken toe" zegt Jacobson, "en ik had het gevoel dat er een filmversie van de boeken is die in feite alle zonden van het Capitool in zich heeft." Geraakt door Lawrence's passie en auditie gaf Jacobson haar de rol.

En toch twijfelde zij. "Professioneel gezien was mijn antwoord natuurlijk ja," weet Lawrence nog. Maar die dag

verkeerde ze in een verlamde staat. Een paar jaar eerder had ze, routinematig, auditie gedaan voor de rol van Bella in *Twilight*. De rol ging naar Kristen Stewart, die er sindsdien ongemakkelijk uitziet, schijnbaar gevangen in een verstikkende beroemdheid. *The Hunger Games* is niet *Twilight*, dat zal elke Hunger Games-fan snel benadrukken. Maar Lawrence begrijpt dat het bereik van de franchise hetzelfde is. "Ik wist dat, zodra ik ja zei, mijn leven voor goed zou veranderen. En ik liep rond met de gedachte dat het nog niet te laat was om terug te treden, om weer indies¹ te gaan doen. 'Ik heb nog geen ja gezegd, het is nog niet te laat.'"

Onzeker over wat ze moest doen belde ze haar vader in Kentucky. Die stelde voor dat ze Jodie Foster kon bellen, haar regisseur bij *The Beaver*. Foster was op dat moment niet in het land maar ze stuurde een bemoedigende email. "Ja, ze wordt enorm beroemd," zegt Foster nu. "En misschien wordt het net als *Twilight*, en er komen vervolgfilm, en jongens en meisjes zullen gaan gillen, en 'is dit nou echt wat ik wilde?', dat alles en meer. Maar kijk eens naar *Silence of the Lambs*. Is het mogelijk een blockbuster te maken die weerklinkt, en ergens voor staat? Ik denk dat *The Hunger Games* dat kan, en als iemand daar aan kan bijdragen is Jennifer dat."

Uiteindelijk was het Jennifers moeder die de gemoedsrust van haar jongste kind kon sussen. "Ze zei dat ik een hypocriet was," zegt Lawrence. "Al die indies die ik maakte, terwijl ik studio films kon draaien. Mensen vroegen me waarom en ik zie dan dat ik het verhaal belangrijker vond dan de grote van een film of het budget ervan. Mij gaat het om het verhaal. En mijn moeder zei: "Je geeft om dit verhaal, maar je wilt nee zeggen omdat de film zo groot is, hypocriet." En ze had gelijk. Ik ben gek

op dit verhaal, en als ik nee had gezegd, dan had ik daar mijn leven lang spijt van gehad.

Lawrence's ouders, haar vader had was aannemer en met zijn vrouw runt hij nu een zomerkamp, waren in het begin alles behalve enthousiast over de beslissing van hun dochter om actrice te worden. Toen ze 14 was overtuigde Jennifer haar ouders ervan haar de zomer in New York door te laten brengen om audities te doen. Aan het eind van die zomer wilde haar ouders dat ze nu eindelijk weer naar huis kwam. Tussen alle onenigheden door kwam Lawrence een krantenartikel tegen waarin een verhaal stond over een jongen uit Kentucky die de hoofdrol in *Little Manhattan* speelde. "Dus ik zei, 'zie je nou, hij komt uit Kentucky en hij heeft het gemaakt. Ik kan dat ook!' En gek genoeg hebben ze mede daardoor geaccepteerd dat dit is wat ik wil doen." Die jongen was Josh Hutcherson (*The Kids Are All Right*). In een handige speling van het lot, speelt hij Peeta, haar favoriete personage uit de Hongerspelen.

Nadat ze vervroegd de middelbare school had afgemaakt kreeg Lawrence haar ouders zo ver haar naar Los Angeles te laten verhuizen. Ze vond een baan als nanny voor een 9 maanden oud meisje totdat ze een bijrol kreeg in de tv-serie *The Bill Engvall Show* in 2007. Het was in het begin moeilijk vrienden maken in LA, vertelt ze. "Het enige probleem in Los Angeles is de hoeveelheid en de kwaliteit van de mensen. Het zijn er te veel, en de meeste zijn raar." Op een avond was ze op en een 'chique acteurs feestje' in Hollywood. Een van de gasten gaf een welbespraakte toast voor de gastheer en Lawrence kon het niet laten ook iets te zeggen. "Ik hief mijn glas en zei: 'Op Amelia Earhart, dat ze haar weg moge vinden.'" Het werd heel stil, mensen keken gegeneerd de andere kant op en Lawrence stond daar met haar glas omhoog. "Dus ik zei: 'Juist' en nam een slok." Gelukkig was er een ander meisje op het feestje, een nanny, net als zij, die Lawrence's onhandigheid lachwekkend vond, ze werden beste vriendinnen.

Vandaag de dag, met een Oscar-nominatie en de grootste rol voor een jonge actrice op zak, merkt Lawrence dat succes twee kanten heeft. In februari, midden in de storm van het prijzenseizoen, bracht tijdschrift *Rolling Stone* een artikel waarin ze onder andere grapjes maakt over haar jeugd in Kentucky. "Kleine plattelands dingen komen nog wel eens bovenborrelen, ik vind mijn broer erg aantrekkelijk, dat soort dingen," vertelde ze de verslaggever. Het verhaal deed meteen de ronde, tot ieders afschuw. Haar broer was woest. "Ik moest er enorm om lachen," zegt ze "maar ik was de enige. Mijn moeder was zo boos. 'Jen, dit is niet grappig! Hier mag je niet om lachen!' En ik zei, 'Mam, dit is mijn eerste schandaal, en het is lachwekkend.'"

Na het hardlopen zoekt Lawrence naar een bankje in de schaduw om op adem te komen. Wanneer haar wordt gevraagd of het stak, toen *Hunger Games* fans zich zorgen maakte over haar rol als Katniss, somt ze punten op die overduidelijk uit een vooraf goedgekeurde boodschap komen. "Nou, dat is het mooie aan de boeken, en ook de film, het heeft veel trouwe volgers. Mensen hebben een persoonlijke relatie met het personage. En dat is mooi. Dat wil je ook. Je wilt dat mensen het gevoel hebben dat ze..." Ze pauzeert, afgeleid door een blonde jongen die op het veld rent en ze vraagt zich hardop af of ze hem kent. "Hoe dan ook," gaat ze verder, "het is goed om te weten dat mensen zo betrokken zijn." Ze klinkt zo gecontroleerd dat ik haar onderbreek en me afvraag of ze niet gewoon... "Het juiste zeg?" vraagt ze, terwijl ze begint te lachen. "Ja, kan je merken dat ik mediatraining heb gehad?"

"Luister, ik weet dat ik, heel diep in mijn hart, van Katniss hou. *I love her*," gaat ze verder, nu serieus, met een blos op haar wangen. "Het is alsof je erg verliefd op iemand bent, en het is bijna eng want je wilt er geen puinhoop van maken zodat het niet alles is wat je er van verwacht. Dat is hoe dit voelt. Ik ben doodsbang. Zal het goed genoeg wezen? Zal ik goed genoeg wezen?"

Opwindend genoeg lijkt het antwoord op die vraag; Ja.

▪

Entertainment Weekly

mei 2011

Katniss' Kostuum

Waar het de oogverblinde jurk betreft die Katniss draagt wanneer ze geïnterviewd wordt in bijzijn van het Capitool publiek kan het Lawrence niets schelen. Maar ze was heel duidelijk waar het de arena-kleding betrof die ze draagt terwijl ze vecht voor haar leven. "Ik ga veel van mijn eigen stunts doen," zegt Lawrence. "Ik wil zeker zijn dat ik kan rennen, springen en klimmen. Ik maak de kostuumontwerpers helemaal gek met de laarzen. 'Dit moet beter kunnen, en dit moet lichter, en hier moet het wijder.' De jurken boeien met niet. Trek ze me maar aan. Dat is het Oscar-seizoen weer opnieuw."